

הואיל ויש וכו' עד סוף הפרק. פרק מי שהוציאם. וסודור דבריו במקמת אמנם לרדך אחת לרעת כי פירוש האלכסון הוא הוא כשרש"י והרשב"ד ור"ח ור"מ מקו"י ז"ל. אמנם רשב"א ז"ל פירש ההלכה בנינין אחר וזכר וזה חקוק בשיטתו :

פ"ג אין המוציא עד כדך המוציאין. ס"ק דשבת (דף כ') : וכן מי עד מקום ד'. פרק בתרא דמס' עירובין (דף ז"ח ז"ט) : מי שהיה עומד עד פטור. ס' בתרא דמס' עירובין (דף ז"ט) וס"ק דמס' שבת (דף כ') : היה עומד בבתה עד ולא עקר פטור. ס"ק דמס' שבת, וסוף דינין מוזכר עוד ס' המגילה (דף כ"ב ז"ב) :

בכלי וכלי ק"ף על גבי מים מהו בזה אלוין והא נייח או דלמא בזה כלי אלוין והא לא נייח חיקור, ע"כ. וכבר הזכרתי למעלה שרבינו כותב פסוק בזה ששאר בחיקור: וכן אם היה שמן וכו'. שם (ה') שמן ע"ג מים מחלוקת ר"י בן עזרי ורבנן וק"ל כדנבן דסבירי שאין השמן כמות כשהוא ע"ג מים:

ה כבר אמרנו שאין וכו' לפיכך מי שהיה עומד וכו'. במשנה שם (דף ב') פשט העניינים הם ידו לפניו ונעל בעל הבית מחוכה או שנתן לחוכה והואיל שיהיה פטורים ע"כ:

ו בד"א ששהיה ידו וכו'. פרק המצניע (שם ז"ב) ורמי דאביי דאביי ורמי דרבא דרבא דאיתמר המוציא פירות לרה"ר אביי אמר ביד חייב בכלי פטור ורבא אמר ביד פטור בכלי חייב ואמרין איפוך. והקשו וביד חייב והא חק פשט בעל הבית אה ידו וכו' שיהיה פטורין ותיירא ההם למעלה מן הכא למטה משלשה, ע"כ. ורבינו ז"ל מפרש איפוך דרבא אמר ביד חייב בכלי פטור ואביי אמר ביד פטור בכלי חייב ומשנתנו לרבא למעלה מן הא וק"ל כרבא וכן פירשו מקצת המפרשים ז"ל. ופירש"י ז"ל ביד חייב משילא הפירות אע"פ שאגוד גופו ברה"י ולא אמרינן אגד גופו שמה אגד. בכלי פטור כל זמן שיש צבית מקצת הכלי, עכ"ל. ויש מי שפירש איפוך דכלי בלבד הוא דמפרש אכל יד כדקאי קאי דאביי אמר בין ביד בין בכלי חייב ורבא אמר בין ביד בין בכלי פטור וק"ל כרבא, ודעת רבינו הא' כדעת רבינו ועיקר:

ז היה עומד באחת משתי רשויות אלו וכו'. משנה (שם דף ב') הזכרתי בראש הפרק. ומ"ש זה העומד לא עשה כלום כן הוא האמת שאין לומר בכלל פטור אכל אסור כיון שלא עשה שום דבר וכן מפורש בסוגיא דהק פטורי איך פטור אכל אסור אלא פטור ומותר כיון דלא עשה מעשה. וכבר הרשב"א ז"ל יס מי שהורה שאסור לעשות כן משום ולפני עור לא תתן מכשול, עכ"ל:

ח היה עומד באחת משתי רשויות אלו וכו'. שם (דף ג') בעא מיניה רב מרבין הענינו חזירו אלוין ומשקין והואיל לחזן מהו עקירת גופו כעקירת חפץ ומיחייב או לא א"ל חייב ותנ"ה: לפיכך אם יאלץ בחפץ שבידו וכו'. שם (דף ה') היה טעון אלוין ומשקין ונכנס ויאלץ כל היום כולו אינו חייב עד שיעמוד אמר אביי והוא שעמד לפוט מלמאמר מה המעביר ד"א ברה"ר ועמד חוץ ד"א עמד לפוט פטור לכסף חייב חוץ לד"א עמד לפוט פטור:

ט וכן מי שהיה חבילתו על כספו לפיכך וכו'. פרק מי שהחשיך (שם ק"ג:) אמר רב אדא בר אבהו היתה חבילתו מונחת על כספו רץ תחתיה עד שמגיע לביטו דוקא רץ אכל קלי קלי לא מ"ס כיון דלית ליה היכרא אחי למיעבד עקירה והנחה. ופירוש ומחזק כך אסור קלי קלי כלומר במהלך מעט מעט שלא יזנח אכל כל זמן שלא נח פטור הוא דמהלך לאו כעומד דמי. והנה שכתב רבינו אכל אסור ה"ל כחב וחיוב ופשוט הוא. והקשו בגמ' סוף סוף כי מטי לביטתה אי אפשר דלא קאי וקא מעייל מרה"ר לרה"י ותיירא דזריק ליה כללחא יד ע"כ. ופירש"י ז"ל כללחא יד שלא כדרכו זריקה כגון מכתפו לאחוריו עכ"ל. וכבר הרמב"ן ז"ל דה"ה מי שהחשיך לו כדרכו וכיסו בידו שיכול לרוץ בו ולעשות כדרך שהוא עושה בחבילה:

לחם משנה

פ"ג ו במה דברים אמורים ששהיה ידו למעלה מן וכו'. כח הרמ"ך חתמה הוא זה שיהא חייב אם הוא ידו מלמא פירות למטה מן' אע"פ דלא נחה דהא ק"ל דידו בזה גופו גרידא ולא גרעה ידו המדובקת בגופו מלכא ומחנא דפטור אע"פ דנחה בלארץ. ועוד דר' אבהו (שבת דף ה') דמוקי למחני' בשלשל ידו למטה מן' וקבלה ולא מקשה ליה מידו אלא איכפל תנא לאשמועינן כל הני אלא דאפי' למטה מן' אס לא היתה ביד העני פטור דבעינן אפי' בתוך ג' סמוך לארץ שיעקור ויניח ויחמה גדול מאין הוא מ"ש כאן וז"ע עכ"ל. וכבר כתב ה"ה בזה: כתב עוד הרמ"ך נראה כי הוסיף הא מההיא דפרק המצניע (שם ז"ב) דחיקין ההם למטה מן' ולא נהירא דלדעת אביי הוא דלמא הכי אכל לדעת רבא אפי' למטה מן' פטור דידו בזה גופו גרידא וכו"כ הרשב"ך ד"ס להבין לו סיוע מהא דלמא רבא חוץ ג' הנחה על גבי משהו וכי אמר איפוך אכלי הוא דלמא איפוך דקשיא דאביי דאביי אכל ליד לא אמר איפוך והכי אמרי' דרבא אמר בין ביד בין בכלי פטור ואביי אמר בין ביד בין בכלי חייב והכי פירשו רבנן. והר"ה הלך בשיטת רבינו משה עכ"ל:

ט וכן מי שהיה חבילתו על כספו וכו'. הכי זה כעוקר ומניח ואסור. כתב הרמ"ך מדרבנן אכל מן המורה אינו חייב עד שינוח

לרשות שניה ועמד שם חייב. מפני שעקירת גופו בחפץ שעליו בעקירת חפץ מאותה רשות ועמידתו באותו החפץ כהנחת החפץ בקרקע שעמד בה. לפיכך אם יצא בחפץ שבידו או על גביו ולא עמד ברשות שניה אלא חזר ונכנס והוא בידו אפילו יצא ונכנס כל היום כולו עד שיצא היום פטור. לפי ששקור ולא הניח. ואפי' עמד לתקן המשאוי שעליו עדיין הוא פטור עד שיעמוד לנוח: וכן מי שהיתה חבילתו על כתפו [ב] ורץ בה אפי' כל היום אינו חייב עד שיעמוד. והוא שיהיה רץ בה. אבל אם הלך מעט מעט הרי זה כעוקר ומניח ואסור לפיכך

א עור סימן שמו סמ"ג לאוין סה: ב עור סימן שמה סמ"ג לאוין סה: ג עור סימן שמו:

ח היה עומד באחת משתי רשויות אלו וכו'. שם (דף ג') בעא מיניה רב מרבין הענינו חזירו אלוין ומשקין והואיל לחזן מהו עקירת גופו כעקירת חפץ ומיחייב או לא א"ל חייב ותנ"ה: לפיכך אם יאלץ בחפץ שבידו וכו'. שם (דף ה') היה טעון אלוין ומשקין ונכנס ויאלץ כל היום כולו אינו חייב עד שיעמוד אמר אביי והוא שעמד לפוט מלמאמר מה המעביר ד"א ברה"ר ועמד חוץ ד"א עמד לפוט פטור לכסף חייב חוץ לד"א עמד לפוט פטור:

ט וכן מי שהיה חבילתו על כספו לפיכך וכו'. פרק מי שהחשיך (שם ק"ג:) אמר רב אדא בר אבהו היתה חבילתו מונחת על כספו רץ תחתיה עד שמגיע לביטו דוקא רץ אכל קלי קלי לא מ"ס כיון דלית ליה היכרא אחי למיעבד עקירה והנחה. ופירוש ומחזק כך אסור קלי קלי כלומר במהלך מעט מעט שלא יזנח אכל כל זמן שלא נח פטור הוא דמהלך לאו כעומד דמי. והנה שכתב רבינו אכל אסור ה"ל כחב וחיוב ופשוט הוא. והקשו בגמ' סוף סוף כי מטי לביטתה אי אפשר דלא קאי וקא מעייל מרה"ר לרה"י ותיירא דזריק ליה כללחא יד ע"כ. ופירש"י ז"ל כללחא יד שלא כדרכו זריקה כגון מכתפו לאחוריו עכ"ל. וכבר הרמב"ן ז"ל דה"ה מי שהחשיך לו כדרכו וכיסו בידו שיכול לרוץ בו ולעשות כדרך שהוא עושה בחבילה:

עקר

א"ל עומא משום דהעקירה היא של היסוד וכו'. זו היא דעת רבינו ורש"י ז"ל ודעתם שום ועל פי זה פסק רבינו דכשעקר עקירה של היסוד ולא הניח לבסוף אפי' יאלץ ונכנס כל היום פטור כיון שלא הניח דיואלץ ונכנס לא אפיקי עמידה כדמשמע מדברי ר' אלעאי דאין כאן עקירה בזה עמידה לחיוב אכל אין זו פירות מהשנה. ומ"ש ה"ה שם היה טעון וכו' אין כוונתו לומר דזהו פירושא אלא דאין לו כן מההיא מיתר. והנה שם א"ל דלא הזכיר רבינו מיתר של ר' אלעאי מפני שכבר הזכיר לקמן במ"ש עקר החפץ מזהו וכו' דבגמרא אמרו דהיינו כך אלא דמר אמר האי ליטנא ומר אמר האי ליטנא ומ"ה לא הזכיר אלא אס דבריו אלו שכתב הוי פירות המיתר קשה דבגמרא אמרו דהיא היא ורבינו הזכיר חריויהו ודקדק רבינו בלשונם שכתב אפילו יאלץ ונכנס כל היום כלומר עד שיאלץ היום ור' אלעאי לא הזכיר במיתר עד שיאלץ היום והקטע מפני שר' אלעאי איירי שהניח בסוף היום כמו שפירשתי אכל רבינו איירי שלא הניח כלל וז"ל עד שיאלץ היום כלומר שאלץ יום שבת מצלי עשות שום הנחה כלל:

ט וכן מי שהיה חבילתו על כספו וכו'. קשה דאפי' שרץ בה מ"מ מחמת עקירה שקר פטור אכל אסור כמ"ש הא עקר ולא הניח פטור ואיך כתב הוא שאל הלך מעט הרי זה כעוקר ומניח ואסור דמשמע דל"ה אלא שרץ מותר וי"ל שכן שהיה חבילתו על כספו דקאמר היינו שהיה על כספו מע"ש דאין כאן עקירה כלל אכל במ"ש א"ל בלפיכך משקש עליו היום וכו' משמע דלעיל איירי אפילו בשבת ואולי י"ל דה"ה דאסור מחמת העקירה אכל בזהוך מעט מעט הוא אסור מחמת הנחה מלבד איסור העקירה ודוקא והראשון עיקר: אבל אם הלך מעט מעט הרי זה כעוקר ומניח ואסור. דע דלרבינו אין פירות דברי הגמרא דלמא אחי למיעבד עקירה והנחה כמ"ש רש"י ז"ל שהוא דגורין משום דלאו אדעתיה דילמא עבדי הכי אלא פירוש כך מפני שדבר זה נראה כעוקר ומניח וכיון שאסור מחיר לו דבר זה יסבור שהוא לו עקירה והנחה ואחי למיעבד:

ואם

מגדל עוז

לפיכך מי וכו' עד בלארץ וחייב. פ' המצניע: היה עומד באחת עד שיעמוד לנוח. פ' ק דמס' שבת (דף ג' ד') : וכן מי שהיה חבילתו על וזריק. שם פרק במרה:

אובלין ומשקין ונכנס ויצא כל היום כולו:

הנהגות מייבונות

[ב] כרבנן לגבי רבי יוחנן ב"ג: [ג] בעשותה העושה את כולה, הכי מפרש בגמרא טעמא ע"כ: * [כתב המור אלא שאסור לעשותו. שמכשיל את הבית וגורם לו להוציא החפץ ע"כ]: [ד] בעי מבינה רב מרבי הטעניו חבירו אובלין ומשקין כו' ע"ש: [ה] א"ר אבא א"ר אלעזר א"ר יוחנן היה טעון

עקער הספן עד עורק הוא . פ"ק דשבת : עקר חפץ מזויז עד בלא כונה . פ"ק דשבת (דף ה') וכן' עושין פסין : הזורק חפץ עד שנהפוך לו . פ"ק דשבת וס' אורוק (דף ק"ב) : ל'פיכך אם נתכוין וכו' . פרק המולא הפילין (דף ל"ב) : הזורק חפץ עד ולא בינה . פרק אורוק : הזורק ונחה עד בשעת עקירה . פ"ק דשבת : הזורק מרה"ע שי שנגדו פסוק . הכל פ' אורוק :

ב שבת ופסע ידו וכו'. כחז הרמ"ך ה"ל לכתוב דוקא לחמה מעשרה אכל למעלה מעשרה לא קסא. והכי אולא סוגיא דשמעאל דאין כרמלית (למטה) מעשרה ועוד דקאמר אידי ואידי בלמטה מעשרה עכ"ל:

פ"ד א א זהו רשות הרבים וכו'. כחז הרב המגיד מ"ש רבנו המדברות והיערים בכלל ר"ה הוא דבר מחמיה וכו' ע"כ בזמן שהיו ישראל שריים במדבר וכו'. כחז הר"ר אברהם ב"ר רבינו ש"מ זמן שישאל חנונים במדבר והיו מחמיהם סדורים בו היה לנבן כמו בקעה ועדה ומאי דדמי להו ובזמן הזה שאין ישראל דרים בו אלא כל מי שירצה הולך ועובר בחורב הוא רה"ר וטעמא דמסתברא הוא, ולענין יעירא לא דמי לים ובקעה שהם אף תשמיש מוח כיער ובקעה והאמנות וקראו זויא אע"פ שיש רשות לרבים להכנס לחוק אף להם לורך בהם כיער שכלל לריבים לענין אלוהם דרך עליו כמדבר: ואי זהו רה"ר וכו' וכן מקום שהוא מוקף ד' מחיות וכו' אפי' יש בו כמה מילין אם הוקף לדירה וכו'. ללא למימרא שאם לא הוקף לדירה לא הוי רה"ר כלל דהא גרסי' בפ"ק דשבת (דף ז') א"ר יוחנן קרפף יומא מבית סאתים שלא הוקף לדירה ואפי' כור ואפי' כורים הורק לתוכו חייב וכתבו רבינו ברפ"י, אלא היינו לומר שכל שלא הוקף לדירה אם הוא יותר מבית סאתים אסור מדרבנן לפסל בו אלא כד' כרמלית אע"פ שהוא רה"ר גמור לחייב הורק לתוכו וכך הם דברי רבינו בפ"י אלא פה מיירי ברה"י גמורם כלומר שמוסר לפסל בו מבית סאתים מדרבנן ולפיכך כחז שאם הוא רחב הרבה כלומר שהוא יותר מבית סאתים לריך שיהא מוקף לדירה כדי שיהא מותר לפסל בו: וכו' ש

ובל שכן שתנוה. לפיכך אם חשב בעת זריקה שינוח החפץ בכל מקום שירצה חייב: **בב** זרק לתוך ארבע אמות ונתגלגל חוץ לארבע אמות ונתגלגל לתוך ארבע אמות אם נח על גבי משהו חוץ לארבע אמות ואחר כך נתגלגל ונכנס לתוך ארבע אמות חייב ואם לא נח כלל הרי זה פטור:

פרק ארבעה עשר

א ארבע רשויות ילשבת. רשות היחיד ורשות הרבים וכרמלית ומקום פטור. אי זו היא רה"ר מדברות ועיירות ושוקים ודרכים המפולשין להן. ובלבד שיהיה רוחב הדרך ט"ז אמה ולא יהיה עליו תקרה. ואי זו רה"ר תל שגבוה עשרה טפחים

א עור שם סמ"ג לאוין ס: ב עור סימן שמה סמ"ג לאוין ס:

פ"ד א ארבע רשויות לשבת וכו'. ברייתא (שבת דף ו') כלשון: אי זהו רה"ר המדברות והיערים והשוקים וכו'. מ"ש רבינו המדברות והיערים בכלל רה"ר הוא דבר סרמיה וכו' והמדבר ותימן אבי לא קשיא כלן בזמן הזה. ופירש"י ז"ל בזמן ההוא חצובה רה"ר בזמן הזה חיו מקום הלך לרבים עכ"ל. ופירוש ברייתא דקתני בה המדבר הא קמ"ל דהי אכא רבים מתיין עכשיו במדבר חדיד ג"כ הוא בכלל רה"ר וא"כ רבינו ז"ל לא היה לו להזכיר מדברות ויערים בסהם ואין כן דעת רש"י ז"ל שפירש [ג:] כרמלית לשון יער וכרמל שאינו לא הלך חדיד לרבים ולא תשמיש ליחיד עכ"ל. והרשב"א ז"ל כתב בכלל כרמלית המדברות והיערות ודברי רבינו ז"ל. ומ"ש רבינו ובלבד שיהא רחב הדרך ט"ז אמה מובא בזהורק (שם דף ז"ט) דק"ל ר"ה ס"ז אמה דגמירין לה ממשכן והרשב"א ז"ל כתב מובאות הרבה ס"ז אמה אע"פ שמקצתן מתקשרין ואין בו ט"ז אמה הרי זה רה"ר ע"כ. לפיכך מובאות המפולשין לרה"ר ולרחן לאורך רה"ר אע"פ שאין ברחן ט"ז אמה הרי הן רה"ר גמורים הרי ארבע מופלג לרחב רה"ר אין זה רה"ר עכ"ל. וסברא זו שכתבנו לאורך רה"ר הרי הן כמותו אע"פ שאין רחבן ט"ז אמה היא סברה החסר ואינה מוכרחת בגמ'. ודע שיש מן הגאונים והאחרונים סוברים שאין רה"ר אלא במקום שזוקקין בו ששים רבוא כדגלי המדבר. ואין לזה רמז בגמ' ואינו עיקר וכו' הרמב"ן והרשב"א ז"ל. ומ"ש רבינו ולא יהיה עליו חקרה מימרא בזהורק (שם דף ז"ט): ואי זו היא רה"ר וכו'. כל אלו החילוקים שכתב רבינו בביאור רה"ר גמור הם במקומות חלוקים בגמ' מהם בברייתא המכרת בפ"ק (שם ו') ובעירובין יאריך

משנה למלך

פ"ד א ארבע רשויות לשבת רה"ר וכו'. (א"ה לענין עיר קדשו וירושלים אם היא כרמלית או רה"ר עיין בדברי הרב המחבר פ"ב מהלכות ביאת מקדש דין י"ט. ועיין מ"ש ס"א מה' עירובין ד"ה וכן יע"ש):

ב שבת ופסע ידו וכו'. רבינו פסק כחוקמאם בתרייתא דכאן לחזר או כאן לחזר אחרת ומ"מ פסק במזיד דאסור משום דקסא ליה כאוקמאם ראשונה ומה שחילקו בין נחזר או לחזר אחרת ר"ל ואידי בשוגג:

בב לחזר ד"ל ונתגלגל חוץ לד"ל פטור וכו'. כתב ה"ה וכחז הרשב"א ז"ל הא דקתני וכו' קשה דאמאי אינו מפרש הוא ז"ל דמ"ש בגמרא (דף ז"ז) והא לא נח אפי' ארישא נמי קאי וכבר אמרו בחס' דאין לומר דפריך ארישא דמ"מ קשה דמיא דפריך ארישא ותימן אחריו ותימייה ח"ה אסיפא בלבד אלא ש"ל שרצה לגרש אסיפא בלבד כיון דקמ"ל אינו אלא אסיפא בלבד. ומ"ש דלפי שמה לו לחזר אחר פטור ר"ל דגדול קושיא אמאי חייב ליהוי פטור דכח החייב הוא גדול:

פ"ד א איזו היא רה"ר וכו'. כתב ה"ה והרשב"א ז"ל כתב וכו' לפיכך מבוי וכו'. ביאור לפיכך דכיון דמבוי שנתקף הוי כרה"ר הוי כמבוי שנתקף דמי:

אצטבא

מגדל עז

שבת ופסע עד שחשך. פ"ק דשבת: המתכוין לזרוק עד סוף הסק. פ' הורק: פ"ד איזהו עד היחיד גמור. עוני הכותלים עד כל שכן. פ' הורק (דף ק'):

יח המושיט מרה"י לרה"י וכו'. משנה שם (ז') שחי גזוזטראות זו כנגד זו ברה"ר המושיט והזורק מזו לזו פטור היו שהיון בדיוטא אחת הזורק פטור והמושיט חייב שכן היתה עבודת הלוי שחי עגלות זו אחר זו ברה"ר הרבים מושיטין את הקרשים מזו לזו אכל לא זורקין, ע"כ. ופי' גזוזטראות הם רה"י. ופי' דיוטא אחת שהיו שהיון בשחי עגלות אחרת האחת נמשכת אחר חצרתה ורשות הרבים בניהן עכ"ל רבינו בפירוש המשנה ועוד האריך:

ב שבת ופסע ידו והיא מלאה פירות וכו'.

סוגיא ובעיא פ"ק (שם דף ג' וד') והרבה אוקימאסות נאמרו בגמ' שם ודעת רבינו בכל זה כדעת ההלכות ופי' בשבועה הורק י' נאמרו הדברים דלי למעלה מ' בכל גווא דולי מותר להחזירה וכן נראה בגמ' בדיא ונחבאר זה בדברי רבינו במ"ש בזהורק רה"ר ויחבאר לפנינו פ' י"ד שאין רה"ר הופסת למעלה מעשרה וזה ברור. ובמ"ש רבינו ואם הוליא במזיד הרי זה אסור כחז הרמב"ן והרשב"א ז"ל דדוקא כשהוליא מע"ש במזיד דאפילו משליך אותם בשבת אין בו חיוז מן הסמור כיון שההוליא נעשית מע"ש אלא הוליא במזיד משחשבה החזירו לו להחזירו לאותה חזר שם יקסוהו להיות ידו תלויה שמה ישליך הפירות בלחץ ויבא לידי חיוז גמור, ודקדקו כן מן הסוגיא:

בא המתכוין לזרוק שמה אמות וכו'. בזהורק (שם ז"ל): פשיטא

מתכוין לזרוק ח' וכו' ויש שם גרסאות חלוקות וכן בפ' ביבד הרגל (ב"ק כ"ו:) ולפי ג' רש"י ז"ל אפילו מתכוין לזרוק שמה זורק ארבע אם לא חשב בעת הזריקה שינוח החפץ בכ"מ שירצה פטור. זה דעת רבינו האי גאון ז"ל וקאם הגאונים ויירסא הספרים וטעם הגמרא כדברי רבינו:

בב זרק לתוך ד"ל וכו'. משנה שם (שבת דף ק') זרק לתוך ד"ל ונתגלגל חוץ לד"ל פטור חוץ לארבע אמות ונתגלגל חוץ לארבע אמות חייב ובגמ' הקשו גבי חייב אמאי והא לא נח א"ר יוחנן והוא שחז ע"ג משהו. וכחז הרשב"א ז"ל הא דקתני זרק חוץ ארבע ונתגלגל חוץ לארבע מסתברא שהוא בזהורק לתוכו על דעת שמתוך ב"י זה מקום שירצה דלי לא אלא שמתכוין לזרוק בדוקא חוץ ארבע פשיטא ומאי איריא נתגלגל ה"ל מתכוין לזרוק ב' זורק ארבע פטור וכיון שכן רישא נמי כיון דבכה"ג הוא דוקא כשהו משהו חוץ ארבע וחזר ונתגלגל הא לא הכי אמאי פטור הא נח מתכוין חוץ לארבע וכן פירשו בתוספות בדוקא בשנה חוץ ארבע. ולפי זה ה"ה דהוא מ"י לאקשויי ארישא אמאי והא לא נח ולוקמה בשנה על גבי

לחם משנה

שלא חילק רבינו דכל דלמטה משלשה בין היכא דלא נח או נח הוא מפני שהשמיטנו שלמעלה מ' אע"פ שנה על גבי משהו כלומר בזהורק כדברי רש"י או על עץ משהו אשר בקרקע או פטור משום דבעיקר הכחה על מקום ד' אכל פחות מ' אפילו שאינו על מקום ד' כלבוד דמי:

ב שבת ופסע ידו וכו'. רבינו פסק כחוקמאם בתרייתא דכאן לחזר או כאן לחזר אחרת ומ"מ פסק במזיד דאסור משום דקסא ליה כאוקמאם ראשונה ומה שחילקו בין נחזר או לחזר אחרת ר"ל ואידי בשוגג:

בב לחזר ד"ל ונתגלגל חוץ לד"ל פטור וכו'. כתב ה"ה וכחז הרשב"א ז"ל הא דקתני וכו' קשה דאמאי אינו מפרש הוא ז"ל דמ"ש בגמרא (דף ז"ז) והא לא נח אפי' ארישא נמי קאי וכבר אמרו בחס' דאין לומר דפריך ארישא דמ"מ קשה דמיא דפריך ארישא ותימן אחריו ותימייה ח"ה אסיפא בלבד אלא ש"ל שרצה לגרש אסיפא בלבד כיון דקמ"ל אינו אלא אסיפא בלבד. ומ"ש דלפי שמה לו לחזר אחר פטור ר"ל דגדול קושיא אמאי חייב ליהוי פטור דכח החייב הוא גדול:

פ"ד א איזו היא רה"ר וכו'. כתב ה"ה והרשב"א ז"ל כתב וכו' לפיכך מבוי וכו'. ביאור לפיכך דכיון דמבוי שנתקף הוי כרה"ר הוי כמבוי שנתקף דמי:

אצטבא